

Narozeniny

2000

Kolik vono nám to vlastně je ...

Narozeniny 2000

5.5. – 8.5.

Slovo úvodem ...

Už v zimě, při plánování kalendáře pro tento rok, jsme s nadšením kvitovali, jak nám letos pěkně vyšly sváteční dny. Že jsou velikonoce v pondělí, o tom se netřeba zmiňovat; s tím se každou sezónu počítá. Ale že vyjdou 1. Máj a 8. květen (státní svátek – den osvobození od fašismu) na pondělky, toho se musí rozhodně využít. Bylo nám však jasné, že to, že jsou tyto volné dny hned ve třech po sobě následujících týdnech možná způsobí, že ne každý se bude moci zúčastnit všech výprav. A že ten, kdo bude chtít jet na všechny tři výpravy za sebou, že to bude mít teda zatraceně hekticky.

Taky že jo! Chystám se na třetí výpravu tohoto „maratónu“ a musím přiznat, že už se docela těším na příští volný víkend.

Dále se chystá Dig, Michal, Martin a Tereza. Scházíme se na Pražáčce, kromě ... hádejte koho ... Michala. Na sraz sice dorazil včas, ale hodil si do stroje tašku s jídlem a mazal zpátky vrátit firemní auto. Čekáme na něj a já bych se nejraději vydala napřed. Aspoň bych pak nezdržovala, protože jezdím nejpomaleji. Michal dorazil, konečně jedeme. Je půl šesté.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1280	0	0	21

Projíždíme Prahou přes Vinohrady, Vyšehrad do Podolí a odtud do Radotína a Černošic. Michal celou cestu kvičí, že má hlad, že se nestihl najíst a ve volných chvílích do sebe láduje jednu Fidorku za druhou. On má totiž vzadu na svém jízdním triku takovou šikovnou kapsičku, do které se vejde spousta mňamek. Může je pak užírat za cesty. V Mokropsech mají výbornou pekárnu. Už z dálky to tam vonělo čerstvým pečivem. Zastavili jsme a

nakoupili, co měli: čerstvé koláčky, dalaňky apod. Na místě jsme to pak všechno spořádali. Tak Michale, seš už najedenej?

Odtud jedeme po děrovaném mostě do Dobřichovic a Všenor. Zatím se jede dobře. Až sem je to v podstatě rovina. Ovšem odsud dál začíná kopec až do Řitky. Samozřejmě že nahoru. Stoupáme a jako vždy se nám nechce. Z jedné serpentiny se najednou zepředu vyřítil kamión. Já jsem měla štěstí, jela jsem vzadu, ale Diga s Martinem potkal přímo v zatáčce. Jo, tak to bylo moc pěkné. To si to takhle velmi zvolna šineme kopcem nahoru a najednou se proti nám vyřítila ze zatáčky veliká červenostříbrná věc a za neuvěřitelného smradu a hluku zmizela dole za námi. Když rambajs utichl poznamenal Martin: “Ještěže to nemělo návěs. Bejvalo by nás to smetlo.” Trochu mě to zarazilo a pak jsem se zeptal: “A ta trojnáprava, která nás asi o metr minula, bylo co?” Pravda, už jsem v životě přehlédl lecos, ale kamion s návěsem asi metr ode mě ještě ne.

Konečně jsme nahoře. Teď už se pojede snad zase pohodově. Chvilíčku odpočíváme, Dig mi šteluje řazení a pak zase jedeme dál. Ovšem konstatuju, že se maličko ochladilo. Může za to ten výstup, při kterém jsme se značně zpotili, nebo to, že už pomalu začíná zapadat slunce a večer je na krku? To je jedno. Každopádně je zima. Vjíždíme na hlavní a co nevidíme – hospodu. Nevadí, že jsme ujeli zatím necelých 20 kilometrů, to doženeme po večeři. Hospůdka je sympatická. Usadili jsme se v zadní místnosti. Pak přinesli jídelní lístky. Pozoruju ostatní. Komu se podařilo urvat jeden pro sebe, brzo roztáhl ústa do širokého úsměvu a oznamuje těm, co do jídeláku nevidí, co je v dnešní nabídce. No, vylíčit se to nedá. Legrácky a srandičky a v tomto duchu jsou i oba vrchní. Škoda že nebylo jak vyrobit kopii tohoto unikátního kousku. A i přinesené jídlo je výborné. Vřele vám tuto restauraci doporučuju.

Napapaní a odpočatí vyrazíme dál. Je tma a znatelně se ochladilo. Oblékáme na sebe něco teplejšího a frčíme. Jede se docela hezky. Cesta vede podél dálnice, vesměs po rovině. Ani jsme se nenadáli, opustili jsme Mníšek pod Brdy a míříme na Voznici.

Najednou však naše silnička končí a je tu jakési rozcestí. Doleva ne, tam to vede na dálnici, rovně asi taky ne, tam je nějaká

fabrika, no nic naplat, musíme asi doprava. Jedeme asi kilometr, když Terka hlásí nějakou poruchu. Využívám chvíle stání ke konzultaci s mapou. Zdá se mi totiž divné, že se dost vzdalujeme od dálnice. No jo, tak je to jasný, jedeme blbě. Tahle silnička vede do Kytína, kde končí. Dál pak vede jen žlutá turistická. Takže to můžeme risknout a zkusit v noci hledat žluté značky na stromech a nebo se kilák vrátit a najít pokračování silnice na Dobříš.

Volíme jistější variantu - návrat. Vracíme se tedy na křižovatku. Ale stejně nevíme kudy. Doprava nás to navede na dálnici a jinudy jet nemůžeme. Táhle odtamtud jsme přijeli a táhle je zase nějaký oplocený objekt. Dobrá, zkusíme tedy jet po cestě k němu. A hele, silnička se stáčí doleva a přibližuje se k dálnici. To je ono. Takže jsme se zase našli a pokračujeme. Projíždíme Voznicí a zanedlouho i Dobříší. Konečně! Teď ještě najít ten správný výjezd z města a pak už zbývá jenom nějakých deset dvanáct kilometrů k místu noclehu.

Při průjezdu centrem města se mi přihodila menší havárie. Nedávala jsem pozor a najela jsem na vyvýšený pruh dlažebních kostek, takový malý obrubník. Asi jsem na chvílku přestala dávat pozor na jízdu, kolo se mi smeklo a už jsem byla na zemi. Jo. V autě se tomu říká mikrospánek! No jó no, už začínám cítit únavu. Naštěstí se mi podařilo z kola včas vystoupit..

I já jsem velmi unaven. Mám za sebou ranní směnu od šesti hodin a den naplněný ostrým fyzickým hákováním a teď výjezd. Také Martin s Terkou už nějaký čas za námi zaostávají. Chvíli na ně čekáme a když přijíždí, je na nich vidět, že by nejradši už někam zalezli a spali. No budiž. Jsme asi tři kilometry od cíle. Je tu les. Zkusíme, jestli se v něm dá spát.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Obořiště	49.5	1340	59.6	16.0	25 - 5

Ráno 6.5. sobota

Budíme se v půl desáté. Ranní činnosti probíhají normálně,

vyjíždíme akorát, svítí slunce a je moc hezky. Jede se dobře. Krajina je mírně zvlněná, ale zase ne tak moc, aby nám to způsobovalo nějaké potíže.

Prostě jedeme přesně podle plánu. Těžká pohoda. V Lešeticích jsme přešli trať.

Zvolna stoupáme. Najednou silnice končí obrovskou haldou vytěžené zeminy. No, doprčic! Vždyť nebyla jiná možnost. Vracíme se do vesnice. Podél potoka vede cesta, taková „polňačka“. Směr je správný, ale podle mapy to má být silnice!? No zkusíme to. Jedeme několik kilometrů terénem. Snad jedeme správně.

Vyjeli jsme v Lazsku a odtud pokračovali po hlavní až do Březnice. Tam máme v plánu oběd ... Mrk.

Při příjezdu do Březnice sjíždíme poměrně prudký kopec. Jedeme v klidu, rychlost kolem padesáti. Od pravé krajnice vyrazilo auto. Zahrabalo předními koly a bylo pryč. Jenomže za ním vyběhl černý velký pes rovnou mně pod kola. Beru za brzdy a zároveň se mi ocitl prst na tlačítku od hlavní sirény. Pes zabrzdil pár centimetrů od mého předního kola a odskočil zpět. Uff. To bylo o fous. Dig.

Zastavili jsme v Březnici na náměstí. Zaparkovali jsme kola, zamkli je a vydali se do hospody. Zastavila nás nějaká paní a doporučila nám jinou hospodu. Že prý jde zrovna odtamtud a že je to tam bezvadný. Romantický prostředí, výborný jídlo a skvělá obsluha, no prostě z toho byla nadšená. Nechali jsme se nalákat. Nebylo to daleko, jen ve vedlejší ulici. Kola jsme nechali v průjezdu a usadili se na zahrádce ve dvorku.

Mezitím, co nám připravovali jídlo, jsme si předali dary. Asi jsme byli všichni celý rok hodní, protože panáček narozenináček byl letos převelice štědrý. Dostali jsme každý nové Hell's Tour tričko a náramek ruční výroby s emblémem EXPEDICE 2000. Dále se

Rok se sešel s rokem a je tu 6. strana zprávy z narozenin.

rozdávala pyžama na cesty s Hell's Tour+ a ponožky a spousta dalších užitečných a krásných věcí. Ale teď už sklidit ze stolu, protože se nese jídlo. A nechte si chutnat....

Po výborném předkrmu, hlavním chodu a zmrzlinovém poháru jedeme dál. Mrk.

Kus za Březnicí jsme navštívili, na žádost ženské části výpravy rybník, a na žádost mužské části tam hodinu setrvali za soustavného válení se. Dig.

No copak válení se, to nám jde výborně. Ale máme za sebou zhruba půlku dnešní trasy, takže jedeme dál. Mrk.

Dneska celý den jede Terka vysloveně blbě. Nekňučí sice, ale jede pořád vzadu a neustále na ni čekáme. Chápu sice, že každý má někdy den, kdy mu to nejede, ale tohle ... Dig.

V Kasejovicích zastavujeme na občerstvení. Krajina je totiž silně zvlněná a díky silným dokopcům rychle ubývají tekutiny z těla, pročež je třeba pít. Po občerstvení jsme ještě navštívili cukrárnu.

Mrk.

Celých dvě stě metrů, když se přesunujeme k cukrárně, sleduju Terku, jak jede. Všechny její pokusy o jízdu jsou nějak těžkopádné, podivné a vůbec se mi to nějak nezdá. Po návštěvě cukrárny s pomocí Martina zjišťuji, že se jí hnulo zadní kolo ve vidlici a nejspíš celý den brzdí. Chudinka. Opravili jsme to a jedeme. Ted' zase jede jak odbržděná. Zmizela kdesi vepředu... Dig.

Dig řekl: „ted' už chápu, proč jí to nejelo.“ Martin na to reagoval: „Ne, nechápu, jak to, že na tom dojela až sem.“ Mrk.

Michal navrhl, že se jí pokusí utahat. Dali jsme mu zelenou. Taky zmizel. Dig.

Martin akorát podotkl, aby jí neutahal úplně, protože kdo by pak prý večer stavěl doupě. Mrk.

Tak si takhle jedeme, až to zase začalo být z kopce. Kus přede mnou se řítí Terka s Michalem, pak dlouho nic, pak svištím já a Martin a kolonu uzavírá opatrně jedoucí Markéta. Nalevo v poli jsem zaregistroval pohyb. Je to něco většího a běží to souběžně s námi. Je to srna. Okamžitě jsem si vzpomněl na skupinu vysoké, která mi přeběhla přes cestu asi metr před kolem na první letošní výpravě. Než jsem to stačil domyslet, provedla prudký obrát vpravo a zamířila přímo přede mě. Krucinál, zase já!! Opět беру za brzdy a mačkám tlačítko sirény. Srna přidala a minula mě o zhruba metr a půl. Pouštím brzdy a jedu dál. Martin měl poznámku, že nám právě zdrhla večere. Dodal jsem, že i s předkrmem. Protože srážka by pro obě strany dopadla katastrofálně. Dig.

Dovolte mi objasnit onu poznámku o mojí opatrné jízdě. Jo, jedu pomaleji než ostatní, ale já se prostě kochám krajinou. Mrk.

No, to se kochá každé, když neví na co by svedl, že mu to nejede. Dig.

Všude kolem je to naprosto úžasný. Kopečky, lesy a louky, před námi v dálce se modrá Šumava. Je to jenom kousek... Mrk.

Po nějaké době klidné jízdy jsme potkali uniformovaného hasiče. Byl... no ... zkrátka mu byla malá silnice. To znamená, že vesnice odkud vyrazil obsahuje hospodu, tedy i možnost večere. Skvozná úvaha že? Akorát že po dojezdu nás vyvedli z omylu. Dneska se tady totiž uskutečnila soutěž dobrovolných hasičů na místním hřišti. Tedy k jídlu nic, zato spousta do němoty přivádějících nápojů. Chvilku jsme tu pobyli a zase jedeme. Dig.

Stmívá se. Jsme kousek od Rábí - cíle této výpravy. Už nemůžeme. Kromě toho by to chtělo vidět hrad za světla a teď je nádherná tma. Chtělo by to někam zalézt do lesa. Jenže je to tady samé nahoru dolů. V údolí je chlad a vlhká zima a nahoře zase nejsou žádný lesy. Jedině na vrcholcích kopců. Jeden zrovna míváme. Les začíná nedaleko od nás. Vysíláme Martina na průzkum. Vrací se asi po čtvrt hodině: nahoře je snad nějaký plac, kde by se dalo spát. Ale je to prý nejprve zhruba šedesát metrů do brutálního kopce a pak tři sta metrů do méně brutálního kopce. No co se dá dělat. Jinou možnost nemáme. Tlačíme kola a za chvíli jsme nahoře. No ne ! Tohle teda nebylo tři sta metrů. To nebylo snad ani sto.

Mrk.

Tak dobrou...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Butětice	57.5	1434	93.6	16.0	27 - 7

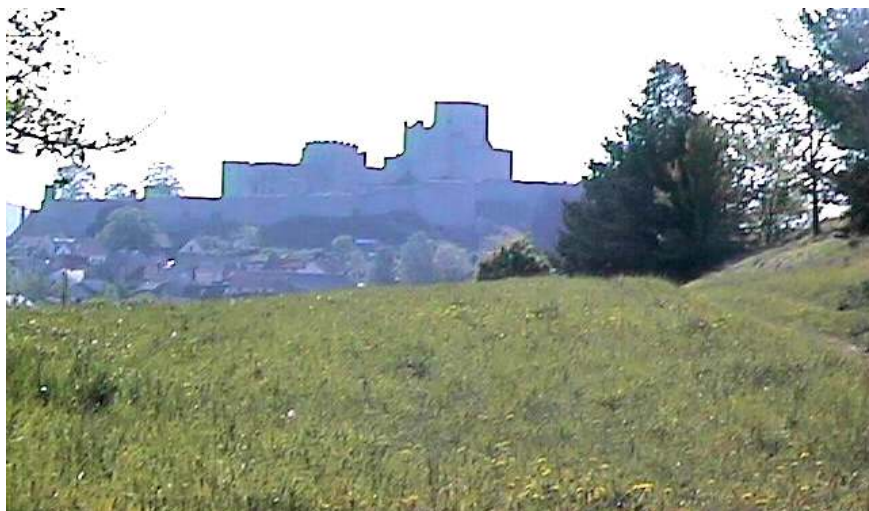
Ráno 7.5. neděle

Budíme se po osmé. Svítí slunce a je nádherné ráno.

Rok se sešel s rokem a je tu 9. strana zprávy z narozenin.

Snídáme, balíme a vyrážíme. Vesnice nad níž se tyčí hrad Rábí je jen kousek. Už jsme tam.

Dozvídáme se však, že je hrad uzavřen z důvodu natáčení nějaké ruské pohádky. Mají tu však jinou atrakci: dravé ptáky. Mrk.
Mají se na mysli operenci. To jen tak pro úplnost. Dig.

Orlem počínaje, kondorem konče. Dokonce tu pořádají jakési

vystoupení. Bohužel ale až od jedenácti hodin (teď je deset) a trvá hodinu. To by pro nás znamenalo dvě hodiny ztrátu. To nejde. Dig rozhodl, že jedeme dál. Škoda.

Zpočátku se jede dobře. Při průjezdu Frymburkem jsme zmerčili otevřený obchůdek. Určitě tam mají studený pití. Už je zase hrozný horko. *Měli. To bylo úžasné.* Po malém osvěžení pokračujeme...

Svítlí slunce a je to tu do kopce. Dojeli jsme do Horažďovic. Jsme docela hotoví. Otázka zní: půjdeme na oběd tady nebo počkáme do Blatné? Nakonec jsme se dohodli, že pojedeme do Blatné. Jenže nás čekala řada nepěkných stoupání. Prostě síla.

Docela jsem ráda, že už jsme tady.

Zaparkovali jsme u první hospody. Nemají sice moc jídel na výběr, ale i tak usedáme a obědváme. Mobilně se nám ozval Radek. Pojal nápad, že se s námi setká a to ještě dnes. Michal mu napsal, kde jsme a kam jedeme a ať se teda podle toho zařídí.

Po jídle jedeme dál. Přijeli jsme do méně kopcovatého kraje, takže se postup zrychlil. Ovšem za Varvažovem se opět na Terčině koleni dostavily potíže. Jede s Martinem vzadu. Čekáme na ně na kopci. Abychom si ukrátili dlouhou chvíli, otevřeli jsme si s Digem krabičku s dobrůtkama a jednu po druhé jsme do sebe začali tlačit: Fidorku, Margotku, Deli... A když pak konečně Martin s Terkou dorazili, dali jsme si ještě Terčiny kokosky... Mrk.

Tak dost pauzování, musíme dál. Protože to vypadá, že se Radek přeci jenom vydal na cestu a jede nám naproti. Cestou mu několikrát posíláme SMS s momentální navigací. Jedna z posledních zní: Porucha na Tereze (koleno) nedojedeme dál než do obce Podmoky. Dig.

Cestou jsme ještě jednou zastavili a v otevřeném krámku doplnili tekutiny.

Rok se sešel s rokem a je tu 13. strana zprávy z narozenin.

Terka si ode mě vzala prášek tlumící bolest a zdá se, že zabral. Alespoň to tvrdí. Ale něco na tom asi bude, protože jede zase jako blesk. Zastavili jsme se až na Žďákovském mostě přes Orlickou přehradu. Je to obrovské dílo, tenhle most. Chvilí stojíme a koukáme se dolů do vody. Obdivujeme jeho konstrukci a pozorujeme projíždějící lodičku. Je tak maličká ...

Za Žďákovským mostem nás čekal kopec nahoru. Dal mi teda docela zabrat. Hlavně bylo nepříjemný, že tam jezdilo hodně aut dost velkou rychlostí. Nahoře jsme pak uhnuli na vedlejší silnici, kde to bylo o hodně lepší. Zas čekáme na Terku s Martinem. Díky vysílačkám víme kde přibližně jsou i to, že momentálně odpočívají. To my taky. A zase se cpeme. Už jsou tu. Jedeme dál.

Před vstupem do „Záhořanské republiky“ čekáme na Martina

s Terezou. Bude to asi něco vážnějšího, jsou docela dost pozadu. Konečně jsou tady. Chvilka odpočinku a kluci se pokouší o další spojení s Radkem. Už je prý údajně na cestě. Než se domluví, vydáváme se s Terkou napřed. Neujely jsme však ani třista metrů a objevila se hospoda a před ní tabule: Dnes máme: uzené, knedlík zelí, smažený květák atd. Říkám Terce: „Kluci tady určitě budou chtít zastavit.“ Tak na ně čekáme. První přijíždí Dig. Nechápe, proč zase stojíme. Ukazuju prstem na tu ceduli. Nevěří svým očím. Srdce mu zaplesalo. Myslím, že jsme se rychle vzdali myšlenky na večeři z vlastních zdrojů. Zaparkovali jsme kola před hospodou a úprkem jsme obsadili místa u stolu. Toho uzenýho měli už jenom jednu porci. Přenechali jsme jí tedy Digovi. My jsme si dali smažák. V průběhu večere jsme se ještě několikrát spojili s Radkem. Domluvili jsme si místo srazu za vesnicí Podmoky. Tam se dá spát na neosetém cípu pole, které známe z loňské „Slunečné výpravy“.

Po večeři se jede bezvadně. Polevilo vedro a je příjemně.

Také Terce se snad uklidnilo koleno, protože jede vepředu. V Podmokách jsme ještě doplnili vodu a vydali se hledat odbočku na pole, kde máme sraz s Radkem. Tam jsme si rozdělili služby. Martin, Michal a Tereza půjdou jako první k místu noclehu, postaví doupě a přijdou nás v čekání vystřídat.

Sedíme s Digem u silnice a do tmy svítíme oranžovým pobočným světlem, což je domluvený signál. Občas kolem projede nějaké auto, jinak nic. Asi za půl hodiny přichází Martin s Terkou. Předáváme jim mobil a světlo a vydáváme se také „ubytovat se“. Když jsme si postavili doupě a chystali se jít Martina vystřídat, ozvaly se ze tmy hlasy. Po cestě od silnice zjevně přicházely tři osoby. „Ahoj Radku!“ „No nazdar!“

Sdělili jsme Radkovi, že bude sdílet doupě s Michalem. Ani nevím, jestli Radek někdy doupě stavěl, ale podařilo se jim ho postavit v celkem přijatelném časovém limitu. No jo, kluci jsou oba dva občas docela šikovní...

Radek je těžce připravenější. Ani se mu nedivím. Ujel za odpoledne 80 kiláků... Pozvali jsme ho tedy do našeho doupěte na klobásky a pak jsme už jenom zalehli a spali.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podmoký	53.0	1524	90.7	15.8	28 - 10

Radkova technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podmoký	59.3	3646	88.8	18.8	vedro

Ráno 8.5. pondělí

Budíme se před osmou. Radek objevil symbiózu much a klíšťat. Vychází z toho, že mouchy slouží klíšťatům jako dopravní prostředky. Mrk.

Tak teda tohle jsem ještě neviděl. Koncentrace klíšťat na spodní straně mojí karimatky je asi 20ks/100 cm². Naložil jsem je tedy do karimatky a zachováám je pro účely přílohy ke zprávě. (zapsal Radek)

Snídáme, balíme, jedeme. Je krásně. Svítí slunce a je teplo. Jízda probíhá normálně. S Radkem je nás teď šílená tlupa. Krásná Hora nad Vltavou, sjezd dolů a pak příšernej krpál nahoru. Po zdolání tohoto neskutečného dokopce jsme na opačné straně zastavili v hospodě na občerstvení. Jenom na pivo, nic jiného tu nemají. To velmi nelibě nese Michal. Chce už zase něco jíst a ptá se, jestli budeme obědovat v Sedlčanech. Je teprve půl jedenácté a oběd je plánován až v Neveklově. *Jistě, tam, co se vjíždí na kole skoro až do lokálu.* Po osvěžení pokračujeme na Sedlčany, Kosovu Horu a Osečany. Tou cestou, kde na rozmezí pěti kilometrů píšou na cedulích, že je to do Neveklova 10 km. Jede se hůř. Je strašný horko. Skoro se ploužíme rozpálenou silnicí, kilometry nepřibíejavj... Mrk.

Konečně brzdíme v hospodě o zed'. Probíhá standardní oběd a chceme zase jet. Musím jenom zjistit, co mi to drhne na zadním kole. Jo. Je to tady. Prasknul mi drát. Vyjmul jsem jej, docentroval a jedeme. Jede se mi velmi dobře. Mám pocit odbržděného vagónu. Dig.

Svištíme na Benešov. Trochu se zatáhlo, ale vedro neopadlo.

Ba co víc, je takový divný, až nechutný dusno.

Mrk.

Odbočili jsme na hlavní vedoucí ku Mirošovicům. Přihekal ke mně Radek a zasupěl, že už nemůže. Není problém, z Benešova jede vlak. U posledního vjezdu do města jsme zastavili, rozloučili se s ním a dohodli se na jízdě po hlavní až do Mirošovic. Tam z ní sjedeme a odbočíme na Velké Popovice. Tak se také stalo. Míříme tam přes Dolní Lomnici. Zde mi při manévru zatočení doprava a záběru do kopce prasknul další drát.

Dig.

Po hlavní se jelo pěkně, navíc jsme tím ušetřili spoustu času. Ve Velkých Popovicích jsme si dopřáli pivo a odpočinek v místní hospůdce. Pak jsme se ještě naládovali sušenkami a čokoládovejma tyčinkama a pokračovali. Dneska pro změnu zdržuju zase já. Nějak mi to nejede. Inu, každý máme ty své dny.

Mrk.

V Dubečku prasknul další drát. Kolo strašně drhne, ale to už dojedu.

Dig.

Dneska teda žádná labuť? No jo, ono ani to počasí dneska není na válení se u vody. Je zataženo, každou chvíli hrozí bouřka a navíc spěcháme domů.

Takže jsme skoro proletěli Dubčí, Štěrbolama a kolem rybníků až na stadión. Tak nás tu máte, je 19.25.

Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	57.5	1631	106.6	18.9	33 - 21

teplota v báglech 46.5 (°C)

Celková technická data

Účast 5-6: Terka, Markéta, Martin, Michal, Dig, (Radek)

Oficiálně priznaná kilometráž: 351km

Příště: Furt necestou

Trasa výpravy „Narozeniny“

5.5. – 8.5. 2000

Praha	Obořiště	Buk
Praha – Žižkov	Ostrov	přejet hlavní
výjezd Podolí	Višňová	1,5 km od
Bar. Most	za vesnicí přejet	křižovatky
Černošice	hlavní	doleva
Mokropsy	Jelence	Konětopy
Všenory	Dolní Hbity	1 km za vesnicí
Řitka	po 1 km, na	přejet hlavní
Mníšek pod Brdy	hlavní doprava	Lešetice
Voznice	Horní Hbity	Lazsko
Dobříš	Káciň	po hlavní
podjet dálnici	Stěžov	Tochovice
Dol. Sv. Pole	Radětice	Březnice
	z.t.z. doprava	Bubovice

Volenice	Hradešice	Strážovice
po 3 km odbočka doleva	Černíč	po 1,5 km doprava
Leletice	Ž.t.z.	po 1,5 km přejet hlavní
Hvožd'any	Vlkonice	Cerhonice
Březí	m.t.z.	Dolní, Horní Ostrovce
po 3 km odbočka doprava	Budětice	Varvažov
Předmír	doleva	doprava
za vesnicí doleva, po 1 km ma křižovatce napojení na m.t.z.	Rabí	1,5 km po m.t.z. doleva
Kasejovice	Žichovice	Nevězice
Polánka	Bojanovice	Probulov
Řesanice	Horažďovice	Žďákovský Most
Nová Ves	směr nádraží Horažďovice- předměstí	za mostem 3 km doleva
doprava	Komušín	Žebrákov
po 2,5 km doleva	Slivonice	Zahořany
Černice	Čečelovice	Lašovice
Defurovy Lažany	z.t.z.	Kosobudy
doprava na křižovatku, kde se napojuje m.t.z.	Záboří	Podmoky
doleva	Lažánky	Krásná Hora /Vlt.
Pačejov	Blaténka	Brzina a Radov
Velešice	Blatná	Ž.t.z.
Břežany	výjezd na Sedlice	Třebnice
Smrkovec	po 3 km doleva	Solopysky
	Pacelice	Sedlčany
	Škvořetice	
	Lom	

Osečany

Neveklov

Benešov

Poříčí n. Sáz.

Čtyřkoly

Pyšely

Zaječice

Kovářovice

V. Popovice

Radimovice

Nebřenice

Modletice

Dobřejovice

Čestlice

Praha —

Pitkovice,

Dubeček, Dubeč

Praha – Žižkov

Rok se sešel s rokem a je tu 21. strana zprávy z narozenin.

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné